

Arrest

nr. 195 286 van 21 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AMGHAR
Rue Brogniez 41/3
1070 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van 10 november 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AMGHAR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

Eveneens op 10 november 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van onontvankelijkheid rationae temporis op.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, als volgt luidt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het wordt niet ter discussie gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Het inreisverbod is geen verwijderingsmaatregel.

Daargelaten deze vaststelling werden beide bestreden beslissingen ter kennis gegeven aan de verzoekende partij op 10 november 2017.

Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij reeds een aantal bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, waarvan de meest recente op 7 mei 2009, 16 november 2010 en 4 januari 2013. Ter zitting wordt niet aangetoond noch betwist dat verzoekende partij hieraan geen gevolg heeft gegeven.

De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus minstens een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, zoals overigens uitdrukkelijk in de akte van kennisgeving wordt aangegeven.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissingen op 10 november 2017 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 11 november 2017 over vijf dagen om een beroep in te leiden.

Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 20 november 2017 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 15 november 2017 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 20 november 2017, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in het geheel niet in op de laattijdigheid van haar vordering.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is.

Ter terechtzitting van 21 november 2017, alwaar zij uitdrukkelijk gewezen wordt op het feit dat de vordering laattijdig voorkomt, gelet op de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, stelt de raadsvrouw van verzoekende partij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad stelt vast dat de raadsvrouw dan ook geen overmacht aanvoert, laat staan aantoonst dat verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeerde om de vordering tijdig in te dienen.

2.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES